

במדינה

עתונות

טיסה

במיטה

הגם אשר קרה לנילס הולגרסן, גיבור סיפור הילדים של סלמה לגרף, אשר טס על כנפי אוויר לכל אורכה של שוודיה, ארץ לא מכבר לעתונות הישראלית השנונה פזית נוריאלי, אשר נשלחה ללונדון כדי לפגוש בה את תריסר מלכות היופי של ה"תבל", ובדרך טיסתה חנתה למשך שלוש יממות בקופנהאגן.

תוך 3 יממות אלו הצליחה "לכסות" את שטוקהולם ואוסלו, ואף לתאר בכתבה ב"לעדית" את חיי האסקימוסים בגרינלאנד. ואת שמרחה הטיסה מקופנהאגן לגרינלאנד שווה למרחק שבין קופנהאגן לתל-אביב, לא הפריע במאומה לפזית, ואף לא מר-חביו של האי, שהוא הגדול בעולם, ושחה לשטחה של אירופה המערבית כולה. וודאי לא העובדה הקטנה שאין לשום אורח רשות כניסה חופשית לגרינלאנד, בלי קבלת היתר מאת מפקדת בטחון שדה של נאט"ו.

כל אלו היו מכשולים של מה בכך, אך הגם הגדול ביותר אשר ארע לפזית, היתה השמש אשר זרחה לכבודה בחודש אוקטובר, כאשר בהתאם ללוח עונות השנה שוררת אפלת לילה של כמעט 24 שעות בגרינלאנד. השמש אשר זרחה לכבודה של פזית, נתנה לה כמובן אפשרות נהדרת לבצע כמה תצ-לומי אסקימוסים, כלבים ואיגלו, וקרחוני-עוד.

האמת כמובן פשוטה בהרבה: פזית — שאינה אוהבת קור — נשארה לשכב ב"קופנהאגן במיטה מחוממת בבקבוקי מים, ומתוך מיטה זו שלחה כתבות נלהבות ל"עורך עתון הנשים" אשר מימן את נסיעתה. יש לשער כי הטעות בה נכשלה, כאשר החליטה לצרף גם את גרינלאנד אל תחום הסיור העתונאי שלה, אינה בלעדית לפזית. גם קוראות עתון הנשים, אינן יודעות כי נראה כי בגרינלאנד שוררת אפלה באוקטובר,

מבנה חדיש של בית-ספר ללא שימוש. אין זה משום שאין בטבריה מספיק תלמידים, אלא בגלל העובדה שתושבי שכונת "200 פלוס", בה הוקם בית-הספר, אינם רוצים שילדיהם ילמדו בו.

שכונת "200 פלוס" הוקמה בשעתו על-ידי ותיקי טבריה, שחלמו להקים לעצמם מעין שכונת וילות, דוגמת סביון, על צלע ההר, בגובה של 200 מטר מעל פני הכינרת. לרוע מזלם בחר גם משרד השיכון בצלע הר זה כדי להקים בו את שיכונת העולים ג' וד', שסגרו על שכונת הותיקים האקסקלוסיבית. ותיקי טבריה לא יכלו אף מנם למנוע את הקמת שיכונת העולים סביבם, אולם ילדיהם, כך החליטו, לא ילמדו עם ילדי העולים באותו בית-ספר.

משום כך מובילים כיום מדי יום אוטו-בוסים מיוחדים כמאתיים תלמידים, בנייהם של הותיקים, לבתי-הספר שבעיר התחתית. העובדה שעברו כבר שנים רבות מאז נבנו כנסו העולים לשיכוניהם, והם נחשבים כ"בר כיום לותיקים, אין לה השפעה רבה על ותיקי העיר, "אציל טברייני נשאר אציל טברייני, ובית-ספר חדיש שבהקמתו הושקעו רכבות ל"י, נשאר ריק ללא תלמידים.

בריאות

השפעת

שאיננה

למרות ההודעות הרשמיות של אנשי משרד הבריאות כי "אין בישראל מגפת שפעת" וכי המצב "אינו חמור ואינו רציני", בילו רבים מתושבי ישראל את הימים האחרונים במיטותיהם כשהם סובלים מחלת השפעת.

רופאים שונים הביעו בימים האחרונים את דעתם, כי אם היה משרד-הבריאות עתה דיו לדיחותם של ארגון-הבריאות הבינלאומי, ניתן היה לחסן לפחות את העובדים ה-

באמבט — תומס חוזר, עברית של יום יום, בלי קיבוצים וכלי ציונות.

מנטארי קצר. תוך כדי עבודה התפתח הסרט הראשון שבין השלושה — השימלה. לכוני רה החלו פתאום לקרות דברים, התסריט גדל, ואפילו דיאלוגים נוספו לו. את הדיאלוגים כתב גיאד בשיטה מיוחדת: הוא הוסיף אליו הביתה כל מיני חבי-רים, קנה משהו לשתות והפעיל את רשמ-הקול. הוא סיפר להם על עליית הסרט ו-ביקש מהם לשחק את הדמויות השונות ו-לדבר. אחרי כן חיבר את הדיאלוגים מתוך מה שהוקלט על הסרט, וקיבל תמלול חי ושוטף שהשפה שלו היא עברית של יום יום, לא מאולצת ולא מלאכותית.

הסיכום

של הבעל

הקטע "תומס חוזר", למשל, מבוסס על סיפור אותו שמע גיאד מידידה שלו. טוב.

בית-הספר ללא תלמידים בטבריה. כיתות לאהבה חופשית

ושום אדם — אפילו הוא עתונאי ישראלי — אינו מורשה לבוא לתחומי האי, אך מה לא עושים כדי לשמוע, כאשר שבים לתל-אביב: איך היה בגרינלאנד, פזית?

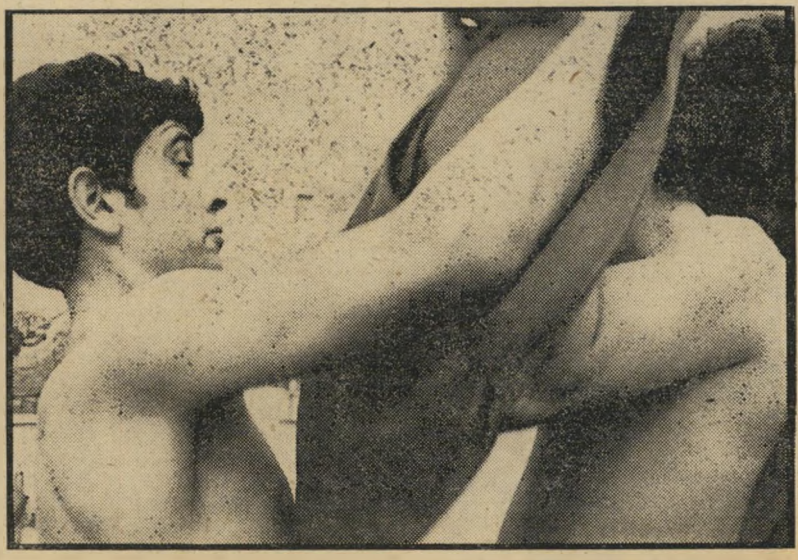
טבריה

אפרטהייד

לחוף הכינרת

התלמידים נכנסו לבניין בית-הספר כ"שמיכות בידיהם. זוגות זוגות, הם התפרזו בן החדרים. מחדר המורים נשמעו ליחשושי אהבים. מחדר המנהל בקעו גניחות. זה אירע בבית-ספר ישראלי, בטבריה. בעצם, זה קורה שם כמעט מדי לילה. אבל אין מקום לדאגה: יעוררי המין המעשיים טרם נכללים בתכנית הלימודים של מחלקת-החינוך בעיריית טבריה. פשוט, בית-הספר החדיש והמפואר של טבריה, שהקמתו ה-סתיימה לפני שנתיים, עומד עזוב וריק — משמש בלילה כמקום מיפגש אינטימי של עשרות זוגות צעירים.

הותיקים נשארים עזובים. טבריה הא אולי העיר היחידה בישראל שיכולה להרשות לעצמה את הלוקוסוס של אחזת

הקטע "תומס חוזר", למשל, מבוסס על סיפור אותו שמע גיאד מידידה שלו.